
IN MEMORIAM MATRIS

Gij hebt dit leven, lieve Moeder, lang genoten ;
Ook 't leven, dat God hier reeds Zijn beminden geeft ;
Bij ons nog wat te blijven had U niet verdrotten,
Maar 't kind van God rust niet, voordat het eeuwig leeft !

Gij hebt dit leven liefgehad om vele vreugden,
Al heeft het U de smarten evenmin gespaard ;
Maar wat het U ook bood, of 't smartte of verheugde,
Gij hebt het als een kind uit 's Vaders hand aanvaard.

Uw laatste levensjaar was één langzaam ontgroeien
Aan alles, wat U aan dit tijdelijk leven bond ;
Maar 't diepste leven Uwer ziel ving aan t'ontbloeien,
In schoonheid onvermoed, uit God Uw levensgrond.

O, 't droomrig peinzen van Uw donkre, zachte oogen,
Verstild van glans, weerspieglend een gelatenheid,
Die, worstelend met God, G'U hadt veroovren mogen ;
Zoo wachttet Gij Gods uur, ten allen tijd bereid.

Wat waart G' aandachtig-stil vaak in Uzelf verzonken ;
Hebt G'U toen biddend al op 't afscheid voorbereid,
En heeft toen van heel ver U lokkend toegeblonken
Een schemer van dat Licht, waarin G'U nu verblijdt ?

Wel moest Gij op het laatst door zware branding henen,
Van smarten duldeloos, waaruit Uw noodroep klom.
En toch, een blijde lach — wie kon toen om U weenen ? —
Uit oogen en om mond ons troostend tegenglom !

U wenkte 't eind der reis: een slaap besloop Uw oogen
Die wij wel wisten, dat Uw laatste hier zou zijn.
Hoe werd Uw lief gelaat, met weerschijn overtogen
Van een verheven rust, vreemd-schoon van strakke lijn!

Na Uw verscheiden leek het als verjongd te wezen:
Het sterven, Moeder, werd U ginds een nieuw begin.
Van alle kwaal der tijdelijkheid voorgoed genezen,
Schouwt klaar en wijd Uw ziel Gods heilgeheimen in!

O Moeder, wacht G' ons straks, als onze moede voeten
Genaderd zijn de deur, die God alleen ontsluit
Voor wie, als Gij, Hem hier in liefde reeds ontmoette?
Hij sluite, Moeder, van dat heil geen onzer uit!

A. WAPENAAR.